

Arrest

nr. 121 697 van 27 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. Matthijs verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Ahmadi-gelovige afkomstig uit het dorpje Biri Sha Rahman nabij Gujranwala en heeft u de Pakistaanse nationaliteit. U bent tot het derde middelbaar naar school gegaan. U heeft nooit in Pakistan gewerkt. Als Ahmadi zouden u en uw familieleden het voorwerp hebben uitgemaakt van pesterijen. Op 21 oktober 2007 werd er een FIR (First information report) opgesteld tegen u, uw broer en uw oom door een aantal mensen van uw dorp. Hierin zou men jullie, volledig onterecht, hebben beschuldigd criminele feiten te hebben gepleegd. Hoewel de klacht na onderzoek door de 'Super Intendant of Police' ongegrond werd verklaard, werd de zaak wel doorverwezen naar de 'Session Court' van Gujranwala. De zaak werd voor de rechtbank telkens uitgesteld omdat de aanklagers niet kwamen opdagen tijdens de zittingen. Na uw vlucht uit Pakistan in 2010 zou u de zaak niet meer hebben opgevolgd.

Op 10 oktober 2010 zou u met een zekere Mohammed Munir, iemand die u als vriend beschouwde, in de stad Chiniot hebben afgesproken. Bij Mohammed thuis zouden er nog twee mannen aanwezig geweest zijn. Ze zouden u vragen hebben gesteld over uw geloof. U zou hebben aangegeven niet over uw geloof te willen praten. Ze zouden u vervolgens hebben uitgescholden omwille van uw geloof. Hierop zou u besloten hebben weg te lopen. De drie mannen zouden u achterna gelopen zijn en één van hen zou erin geslaagd zijn u op het achterhoofd te slaan met een hard voorwerp. U zou bewusteloos neergevallen zijn. U zou vervolgens naar een privéziekenhuis gebracht zijn, waar u korte tijd later terug bij bewustzijn kwam. Na dit incident zou u contact hebben opgenomen met uw oom in Rabwah, waarna deze contact opnam met de Ahmadi-gemeenschap om te informeren naar de feiten. U zou vervolgens hebben vernomen dat er een klacht was ingediend tegen u, waarbij men u ervan beschuldigde moslims te hebben willen bekeren. Toen u dit te weten was gekomen, zou u besloten hebben het land te ontvluchten.

Op 3 november 2010 zou u vanuit Pakistan naar België gereisd zijn, waar u dezelfde dag aankwam.

Op 4 november 2010 vroeg u asiel aan in België.

In België zou u nog vernomen hebben dat uw nichtje op 3 oktober 2011 werd ontvoerd en verkracht door leden van de extremistische organisatie 'Khatme Nabuwat'. U vermoedt dat zij werd ontvoerd om wraak te nemen op u.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

U verklaarde als Ahmadi het voorwerp te hebben uitgemaakt van pesterijen. Op 21 oktober 2007 werd er een FIR (First information report) opgesteld tegen u, uw broer en uw oom door een aantal mensen van uw dorp. Hierin zou men jullie, volledig onterecht, hebben beschuldigd criminele feiten te hebben gepleegd. In verband met deze FIR dient het volgende te worden opgemerkt. Vooreerst verklaarde u dat de Super Intendant of Police na onderzoek tot de conclusie was gekomen dat de klacht onterecht was (zie gehoorverslag CGVS vragen 56-59). Dit is een zeer belangrijke aanwijzing dat u vanwege de Pakistaanse lokale politie in dit verband een eerlijk onderzoek heeft gekregen en dat dit onderzoek u vrijpleitte. Ondanks dit advies van de lokale politie zou de Session Court van Chiniot de gerechtelijke vervolging verder hebben gezet. U vermoedt dat dit te maken heeft met het feit dat Anjem Sheizad, de persoon die de klacht tegen jullie had ingediend, belangrijke connecties heeft binnen de Pakistaanse magistratuur. Zijn oom zou immers een rechter zijn. U gaat er dan ook van uit dat jullie zaak doelbewust werd gemanipuleerd (zie gehoorverslag CGVS, vragen 60-61). Voor deze vermoedens van u brengt u evenwel geen verdere aanwijzingen aan dan uw eigen blote verklaringen. Dit kan niet overtuigen. Bovendien rijzen er vragen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband. U verklaarde dat de zaak telkens werd uitgesteld voor de rechtbank omdat Anjem Sheizad niet kwam opdagen (zie gehoorverslag CGVS, vraag 65). Na uw vlucht uit Pakistan in 2010 zou u bovendien niet meer hebben geïnformeerd naar de actuele stand van zaken met betrekking tot deze rechtszaak. De advocaat die u had ingeschakeld om jullie belangen te behartigen (zie gehoorverslag CGVS, vraag 66), zou u niet meer hebben gecontacteerd (zie gehoorverslag CGVS, vragen 71-73). U werd erop gewezen dat deze onverschillige houding van u in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u beweerde

vrees aantast. Het is immers onbegrijpelijk dat u geen interesse betoont in de actuele stand van zaken met betrekking tot de rechtszaak die tegen uzelf, uw broer en uw oom werd ingediend en die mee aan de basis lag van uw beslissing Pakistan te ontvluchten. U antwoordde hierop dat het geen zin had om naar de actuele stand van zaken te informeren omdat uzelf net zoals uw broer en uw oom niet langer in Pakistan verblijven. Volgens u had dit tot gevolg dat de zaak niet verder kon behandeld worden. U werd erop gewezen dat deze uitleg niet voldoet. De feiten waarvan men u beschuldigde betreffen immers zware feiten. Men mag er dan ook redelijkerwijze van uitgaan dat het openbaar ministerie de gerechtelijke vervolging verderzet ondanks de afwezigheid van de beschuldigten. Het is immers perfect mogelijk dat men bij verstek veroordeeld wordt (zie gehoorverslag CGVS, vragen 74-76). Dat u deze zaak vervolgens afdoet als quasi onbelangrijk, omdat u er toch niet meer bent, is allesbehalve geloofwaardig te noemen en laat ernstig vermoeden dat er van een rechtszaak geen sprake is en dit element niet op waarheid berust.

In dit verband dient bovendien te worden opgemerkt dat u zich tegenspreekt. Enerzijds zegt u dat de rechtszaak die tegen jullie werd ingediend, gebaseerd is op leugens en dat er daarom geen beslissing werd genomen, waarmee u overigens impliciet aangeeft dat de autoriteiten aan jullie kant stonden. Als u er dan op werd gewezen dat u aldus geen veroordeling dient te vrezen, antwoordt u dat dit niet klopt. U stelt nu dat er een veroordeling noch een vernietiging heeft plaatsgevonden van de rechtszaak tegen u en concludeert dan dat de zaak permanent hangende is (zie gehoorverslag CGVS, vragen 76 en 77). Uw verklaringen in dit verband zijn weinig overtuigend. Het feit dat uw zaak in 2007 aanhangig is gemaakt en dat anno 2013 nog steeds geen enkele vordering werd gemaakt, doet sterk vermoeden dat er geen veroordeling zal plaatsvinden in deze zaak. Als er al geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen in verband met het bestaan van deze rechtszaak, is het eerder aannemelijk dat de zaak geseponeerd is op basis van het rapport van de Super Intendant of Police. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt, is het onaanvaardbaar dat u zich klaarblijkelijk geen moeite heeft getroost om u te informeren over de actuele stand van zaken in verband met deze rechtszaak. Deze lakse en ongeïnteresseerde houding staat haaks op uw zelfverklaarde vrees voor vervolging en doet ernstige twijfels rijzen omtrent de waarachtigheid van uw vluchtrelaas.

Vervolgens verklaarde u dat er een tweede rechtszaak tegen u werd aangespannen in oktober 2010. U werd van blasfemie beschuldigd (zie gehoorverslag CGVS, vragen 85-89). U besloot om naar aanleiding van deze aanklacht en rechtszaak het land te ontvluchten (zie gehoorverslag CGVS, vraag 91). Wanneer u werd gevraagd naar de actuele stand van zaken, antwoordde u dat ook deze zaak nog hangende is. U voegde eraan toe dat men u in elk geval de doodstraf zou opleggen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 90-93). U werd erop gewezen dat men in een rechtssysteem, ook in Pakistan, pas een officiële straf opgelegd krijgt nadat er een veroordeling heeft plaatsgevonden. Gelet op het feit dat u voortdurend op hamerde dat de zaak nog hangende is, mag er dan ook redelijkerwijze van uitgegaan worden dat er in dezer nog geen straf werd uitgesproken. U herhaalde nu dat de zaak inderdaad nog hangende is. U lichtte toe dat men onmogelijk een beslissing kan nemen zolang u niet aanwezig bent in Pakistan. U voegde er nog aan toe dat deze zaak door niemand van uw familie wordt opgevolgd en ook dat jullie geen advocaat hadden ingeschakeld om uw belangen te verdedigen. Dit is andermaal totaal onbegrijpelijk: u laat immers na het meest logische te doen in de situatie waarin u zich bevond, namelijk u juridisch te verdedigen door een advocaat in te schakelen die uw belangen behartigt. Dit is des te meer onbegrijpelijk aangezien u wel een advocaat had ingeschakeld in de andere rechtszaak die tegen u was aangespannen en die volgens u tot op heden nog niet in een veroordeling heeft geresulteerd. Bovendien is het onaanvaardbaar dat u klaarblijkelijk geen enkele moeite heeft gedaan om u te informeren over de actuele stand van zaken met betrekking tot deze wel zeer cruciale rechtszaak. U zegt immers letterlijk dat niemand van uw familie deze zaak opvolgt (zie gehoorverslag CGVS, vragen 94-98). Deze desinteresse is dusdanig frappant dat deze opnieuw in sterke mate de geloofwaardigheid van het bestaan van deze rechtszaak ondermijnt.

Vervolgens verklaarde u dat uw nichtje ontvoerd en later verkracht werd door moslims. Deze laatste zouden nadien nog hebben laten weten dat zij zich had bekeerd tot de islam (zie gehoorverslag CGVS, vraag 99-101). Volgens u werd zij ontvoerd omwille van u, omdat men u van blasfemie beschuldigde en omdat men op deze manier wraak wou nemen op u. U lichtte toe dit te kunnen afleiden uit het feit dat uw familie met niemand anders problemen kende (zie gehoorverslag CGVS, vragen 109-110). Deze uitleg kan allerm minst overtuigen. Voor zover er geloof gehecht kan worden aan de ontvoeringszaak van uw nichtje, dient opgemerkt dat u slechts vermoedens heeft dat zij omwille van uw problemen werd ontvoerd, problemen waarvan de geloofwaardigheid sterk in twijfel wordt getrokken omwille van de redenen hierboven vermeld. Dat deze zaak, aangenomen dat dit op waarheid berust, rechtstreeks met u heeft te maken, is dan ook niet plausibel. Verder is het weinig logisch dat men uw nichtje zou ontvoeren om wraak op u te nemen, aangezien zij niet tot uw directe familie behoort. De ontvoering van uw nichtje treft dan ook in eerste instantie haar ouders, nl. uw oom en zijn echtgenote, eerder dan uzelf.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. U legde een aantal documenten voor die uw verklaringen zouden moeten staven, zoals een aantal FIR's (First Information Report) en andere gerechtelijke documenten in verband met de rechtszaken die tegen u en uw familieleden werden aangespannen. U legde ook een krantenartikel voor in verband met één van deze rechtszaken. Verder legde u nog een certificaat voor waarbij bevestigd wordt dat een meisje - waarvan u zegt fat het uw nichtje is maar deze familieband niet kan aantonen - zich had bekeerd tot de islam. In verband met deze documenten dient te worden opgemerkt dat de bewijswaarde ervan zeer relatief is in de Pakistaanse context. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat de werking van de politieke instellingen, de overheidsadministraties, de politie en het gerecht in Pakistan gekenmerkt wordt door corruptie. De neutraliteit van het openbare ambt wordt hierdoor aangetast. Zulks ondermijnt de bewijswaarde van de door de Pakistaanse overheidsdiensten afgeleverde attesten en documenten. In de Pakistaanse context is het mogelijk dat door de overheidsdiensten afgeleverde attesten en documenten die aan alle vormvoorschriften beantwoorden niet waarheidsgetrouw zijn. De kaarten die u voorlegde in verband met uw behoren tot de Ahmadyiagemeenschap bevestigen het feit dat u een Ahmadi bent, iets wat hier niet ter discussie staat. De brief van de Ahmadyia gemeenschap waarin uw problemen worden bevestigd, heeft eveneens een relatieve bewijswaarde, met name door het gesolliciteerd karakter ervan. De drie krantenartikels tenslotte verwijzen naar de Pakistaanse context waarbij naar voren komt dat Ahmadyia-gelovigen in Pakistan in het algemeen worden gevisieerd op basis van blasfemie. Ook dit algemeen gegeven wordt niet betwist maar zegt niks over uw persoonlijke situatie.

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtinkhwa. Hoewel de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregelde heden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van informatie betreffende de actuele veiligheidssituatie, dd. 25 november 2013) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de verschillende Pakistaanse provincies voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is

Daar er in de provincie Punjab - waarvan u afkomstig bent - thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen juncto artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen in samenhang gelezen met de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een document opgesteld door een advocaat dat bevestigt dat tegen verzoeker een klacht werd ingediend op grond van artikel 298 c van het Pakistaanse Strafwetboek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij verklaart te hebben ondervonden ten gevolge van een FIR (First information report) die in oktober 2007 tegen hem, zijn broer en zijn oom werd ingediend door een aantal mensen van hun dorp. Hierin zou men verzoeker en zijn familie, volledig onterecht, hebben beschuldigd criminele feiten te hebben gepleegd. In 2010 zou er dan nog een tweede rechtszaak tegen verzoeker zijn ingespannen waarbij hij beschuldigd werd van blasfemie.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Om de hierna volgende redenen kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Vooreerst zou het hoofd van de politie volgens verzoekers verklaringen de klacht neergelegd in 2007 na onderzoek als onterecht hebben beschouwd. Hieruit blijkt, zoals de bestreden beslissing terecht stelde dat verzoeker en zijn familie vanwege de Pakistaanse politie een eerlijk onderzoek heeft bekomen dat hen vrijpleitte. Verzoeker verklaarde voorts dat ondanks deze beslissing van de politie de gerechtelijke vervolging toch zou zijn blijven verder lopen voor de Session Court van Chiniot omdat de aanklager belangrijke connecties zou hebben binnen de Pakistaanse magistratuur waardoor de rechtszaak zou gemanipuleerd worden. Niet enkel legt verzoeker hiervan geen enkel bewijs neer - hij beperkt zich dienaangaande immers tot blote beweringen - verzoeker geeft eveneens blijk van een manifest gebrek aan interesse in de verdere evolutie van de zaak, hetgeen weinig verenigbaar is met de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. Dat verzoeker alle geloof in het Pakistaanse rechtssysteem is verloren en zich om die reden niet genoodzaakt voelt om een stand van zaken op te vragen doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Van iemand die internationale bescherming heeft aangevraagd omdat hij verklaart te vrezen voor vervolging mag immers een voortdurende belangstelling voor de evolutie van zijn zaak verwacht worden, temeer nu deze aan de basis van zijn vertrek uit Pakistan gelegen is.

Ook aan verzoekers bewering dat er nog een tweede zaak tegen hem werd aangespannen in 2010 kan geen geloof worden gehecht. Verzoeker stelde dat deze zaak nog hangende is en men onmogelijk een beslissing kan nemen zolang hij niet aanwezig is in Pakistan. Verzoeker voegde er echter nog aan toe dat deze zaak door niemand van zijn familie wordt opgevolgd en dat er geen advocaat werd ingeschakeld om verzoekers belangen te verdedigen. Terecht stelde de bestreden beslissing dat de

vaststelling dat verzoeker nalaat zich juridisch te laten verdedigen door een advocaat in te schakelen die zijn belangen behartigt totaal onbegrijpelijk is en derhalve niet geloofwaardig. Dit klemmt des te meer daar verzoeker wel een advocaat had ingeschakeld in de andere rechtszaak. Ook in deze zaak geeft verzoeker blijk van een manifest gebrek aan interesse in de evolutie van zijn zaak. Terecht besloot de bestreden beslissing dat deze desinteresse dusdanig frappant is dat deze opnieuw in sterke mate de geloofwaardigheid van het bestaan van deze rechtszaak ondermijnt.

De documenten die verzoeker neerlegde, nog daargelaten dat zij niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling zoals bepaald in artikel 8 PR RvV, hebben gelet op bovenstaande vaststellingen in samenhang met het gegeven dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de werking van de politieke instellingen, de overheidsadministraties, de politie en het gerecht in Pakistan gekenmerkt wordt door corruptie waardoor de neutraliteit van het openbare ambt aangetast wordt. Zulks ondermijnt de bewijswaarde van de door de Pakistaanse overheidsdiensten afgeleverde attesten en documenten. In de Pakistaanse context is het immers mogelijk dat door de overheidsdiensten afgeleverde attesten en documenten die aan alle vormvoorschriften beantwoorden niet waarheidsgetrouw zijn.

Het document door verzoeker toegevoegd aan zijn verzoekschrift wijzigt niets aan bovenstaande vaststellingen. Het document is slechts een fotokopie waaraan omwille van het manipuleerbare karakter van kopieën geen bewijswaarde kan worden gehecht.

Waar verzoeker ten slotte verwijst naar de algemene situatie van de Ahmadiyya blijkt uit informatie toegevoegd aan informatie toegevoegd aan het administratief dossier vooreerst dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan, gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij worden onderworpen, zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. Uit de bestreden beslissing blijkt eveneens dat het Commissariaat-generaal zich bewust is van de preciaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden. Anderzijds blijkt noch uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, noch uit de informatie waarnaar de verzoekende partij verwijst in zijn verzoekschrift dat de Ahmadi in Pakistan systematisch vervolgd worden. De hoedanigheid van Ahmadi is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingenschap te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van oordeel dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) stelde de bestreden beslissing dat: *“Daar er in de provincie Punjab - waarvan u afkomstig bent - thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. “*

Verzoeker betwist deze vaststelling niet zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER